

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2442/2023
26.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Војна болница Ниш, ЈБКС ..., коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете због злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4029/22 од 06.04.2023. године, у седници одржаној 26.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4029/22 од 06.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4029/22 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П1 20/21 од 02.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да туженој на име накнаде нематеријалне штете услед злостављања на раду исплати за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободе и права личности износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2022. године као дана пресуђења до коначне исплате у року од осам дана од дана пријема пресуде, док се одбија тужбени захтев за већи износ од усвајајућег до траженог износа од 150.000,00 динара тј. за износ од 30.000,00 динара са каматом од 02.06.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 220.502,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4029/22 од 06.04.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П1 20/21 од 02.06.2022. године у усвајајућем делу става првог изреке као и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са другим одлукама донетим у овом суду у погледу правног основа за накнаду нематеријалне штете у случају када је правноснажном пресудом утврђено да је дошло до повреде злостављања на раду. У овом случају то је утврђено пресудом Вишег суда у Нишу П1 10/20 од 14.03.2021. године из тога произлази да у овом случају нема потребе да се разматра правно питање од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана или ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.07.2020. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 06.04.2023. године.

Чланом 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/10) прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је чланом 29. став 4. истог закона, између осталог, прописано да је спор из става 1. овог члана радни спор.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради наплате поднета је 20.07.2020. године, а вредност предмета спора обухваћеног ревизијом је опредељен на износ од 150.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора (120.000,00 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд применом члана 403. став 3. ЗПП нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу изложеног применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић